

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

X sleepte zich op maandagmorgen naar het kantongerecht voor een enquête met maar liefst zes getuigen. Het weekend was ruig geweest en overspoeld met wijn, bier en rum met red bull. Qua tijdstip had de zitting veel weg van een afterparty.

Had zijn cliënt, een volks type, nu wel of niet de verzekeringsmaatschappij willen oplichten door zelf braaksporen aan te brengen? Dat was de vraag die door de diverse getuigen moest worden beantwoord.

Af en toe steun zoekend aan de trapleuning hees hij zich naar de tweede verdieping, waar zijn cliënt al zat te wachten. Ook de verzekeraar was er al, vergezeld door een vrouwelijke advocaat, Beets geheven. Die stak meteen gezellig van wal. Waarom had X geen opgave gedaan van zijn getuigen? Hij was zich van geen kwaad bewust en zei dat ook.

De kantonrechter zag er uit alsof hij de nacht in het nabijgelegen stadspark had doorgebracht. Een verwaaide bos haar, een befje dat gebruikt leek te zijn om de pantry van het gerechtsgebouw aan te dwelen en uit zijn toga staken de verfrommelde mouwen van een overhemd dat al enige tijd geen strijkijzer had gezien en dat hem deed denken aan de overhemden die hij in zijn jonge jaren in de kleuren legergroen en kaki op het Waterlooplein kocht. Verder geen kwaad woord over de man, want hij was vriendelijk en leidde de enquête met gevoel voor humor.

De rechter werd vergezeld door een vrouwelijke griffier die het haar opzichtig rood had geverfd, hetwelk niet kon ver-

bloemen dat ze gewoon weinig haar had, zeg maar bijna kaal was, net als de man trouwens van de verzekeringsmaatschappij, die weliswaar geen rood maar grijs haar had, maar door wiens dos je eveneens de schedel al zag glimmen.

Halverwege het verhoor van de eerste getuige voelde hij zijn ogen prikken. Hij moest echt moeite doen om niet weg te doezelen en geuude achter zijn hand wat af.

‘Zo waardig helpe God mij allemachtig’, hoorde hij de volgende getuige zeggen, een hoofdagent van de politie, die natuurlijk het p.v. van toen er bij had gehad en een vlotte verklaring aflegde.

‘Voorgelezen, volhard en gete-

kend’, hoorde hij de kantonrechter binnensmonds mompelen en wat luider: ‘Heeft u nog kosten gemaakt’. X, als enige uit de stad afkomstig, mocht de taks bepalen die handje contantje door Beets werd afgerekend. Nou ja, ze had zelf geen passend biljet, maar liet het over aan een door haar meegetroonde, bleek ogende studentstagiaire die de amorphe gelaatsuitdrukking van het monster van Frankenstein had, en de door X aan de getuige toebedachte € 5 uit een portemonnee pulkte.

Meisje Beets schreef alles wat de getuigen zeiden op, zag hij vanuit zijn ooghoeken, en deed daar haar voordeel mee toen de kantonrechter vroeg of hij nog iets was vergeten. X was onder de indruk, al had hij inmiddels in zijn dossier wel de akte gevonden waarin de getuigen waren aangekondigd, welke akte hij met een sissend ‘pssst, mevrouw Beets’ achter de getuige langs onder haar parmantige neus hield.

‘Ken ik niet,’ fluisterde ze.

Bij de derde getuige begon hij wat bij te komen. Zijn keel voelde niet meer zo gortdroog aan en ook het bonzen in zijn hoofd was afgenomen. Nog net op tijd stelde hij een vervelende vraag aan de getuige, waar die het antwoord schuldig op moest blijven.

Van zijn lijstje met getuigen was tweederde niet komen opdagen, zodat ze schorsten. Op de gang wachtte hij nog hoopvol op een excuus van Beets, maar dat bleef uit. ●

